

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum in aliquo casu liceat alijs, quám sacerdoti confiteri? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

& quia diuinitus institutio præcesserat de confessione sacerdotibus faciendâ, per hoc quod eis potestatem remittendi peccata in Apostolis dedit, vt patet Ioan. 20. idè intelligendum est, quod Iacobus sacerdotibus confessionem esse faciendam monuit.

Ad secundum dicendum, quod baptisimus est magis sacramentum necessitatis, quàm pœnitentia, quoad confessionem & absolutionem: quia quandoque baptisimus prætermitti non potest sine periculo salutis æternæ, vt patet in pueris, qui non habent vsum rationis. Sed non est ita de confessione & absolutione, quæ tantum ad adultos perrinent: in quibus contritio cum proposito confitendi, & desiderio absolutionis sufficit ad liberandum à morte æterna. Et idè non est simile de baptisimo & confessione.

Ad tertium dicendum, quod sicut dictum est *, in satisfactione non solum attendenda est quantitas pœnitentiæ, sed etiam virtus eius, secundum quod est pars sacramenti. Et sic requirit sacramentorum dispensationem, quamuis etiam ab alio, quàm à sacerdote quantitas pœnitentiæ taxari possit.

q. 6. ar. 1,
ad 4.

Ad quartum dicendum, quod cognoscere vultum pecoris, ad duo potest necessarium esse. Primo, ad hoc quod coordinetur gregi Christi. & sic cognoscere vultum pecoris pertinet ad curam & sollicitudinè pastoralem, quæ incùbit quandoque illis, qui non sunt sacerdotes. Secundo, ad hoc quod prouideatur ei comens medicamentum salutis: & sic cognoscere vultum pecoris, pertinet ad eum cuius est medicamentum salutis, (scilicet sacramentum Eucharistiæ) & ad eum qui præbet, (scilicet ad sacerdotem) & ad talem confessionem pecoris, confessio ordinatur.

ARTIC. II.

Utrum in aliquo casu liceat alijs quàm sacerdotibus confiteri?

29

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quod in nullo casu liceat alijs quàm sacerdotibus confiteri. Quia confessio, sacramentalis accusatio est: vt Supplementum.

F

es

9.7. ar. 1. ex supra posita * definitione habetur. Sed diffinitio sacramenti ad illum tantum pertinet, qui est minister. Cum ergo minister sacramenti proprius sit sacerdos, videtur, quod non sit confessio facienda.

¶ 2 Præterea, Confessio in quolibet iudicio sententiam ordinatur. Sed sententia in foro iudiciali a non suo iudice lata, nulla est. Ergo confessio ex officio non est nisi iudici. Sed iudex in foro iudiciali non est nisi sacerdos, qui habet potestatem ligandi & soluendi. Ergo non est alij confessio facienda.

¶ 3 Præterea, In baptismo quia quilibet potest baptizare, si baptizat laicus, etiam absque ratione non debet a sacerdote baptismus iterari. Sed si quis confiteatur laico in casu necessitatis, iterum datur. Ergo confessio non debet fieri laico in casu necessitatis.

* lib. 4. SENT. d. 17. par. cap. post med. et in fin. par. d. 1. Aug. lib. de vera & falsa penit. c. 10. 10. 4. habetur de penit. d. 1. c. 87. ante fin.

SED contra est, quod in littera * determinatur. RESPONDEO dicendum, quod sicut baptismus a sacerdote confertur, ita & penitentia a sacerdote. Penitentia autem, quia est sacramentum necessitatis, non habet minister. Vnum, cui ex officio incumbit, scilicet sacerdotem. Alium, cui ex officio non incumbit, scilicet quocumque sacerdotem. Sed in necessitate, dispensatio baptismi committitur etiam ministro penitentiae, cui confessio est conferenda. Ex officio, est sacerdos: sed in necessitate, si ibi alius est, vicem sacerdotis supplet, ut ei confessio conferatur.

Ad primum ergo dicendum, quod in sacramento penitentiae, non solum est aliquid ex parte ministerii, sed etiam aliquid ex parte ipsius, qui suscipit sacramentum. Quod est etiam de essentia sacramenti, sicut de confessione & satisfactione. Satisfactio autem iam incipit a ministro, in quantum eam iniungit; & a penitente, in quantum eam implet; & ad plenitudinem confertur.

eramenti vtrumque debet concurrere, quando possibile est. Sed quando necessitas imminet, debet facere penitens quod ex parte sua est, scilicet conteri & confiteri cui potest: qui quamvis sacramentum perficere non possit, vt faciat id quod ex parte sacerdotis est, absolutionem scilicet: defectum tamen sacerdotis summus sacerdos supplet. Nihilominus confessio ex defectu sacerdotis laico facta, sacramentalis est quodammodo: quamvis non sit sacramentum perfectum, quia deest ei id quod est ex parte sacerdotis.

Ad secundum dicendum, quod quamvis laicus non sit iudex eius, qui sibi confitetur absolute: tamen ne ratione necessitatis accipit iudicium super eum, feri. Secundum quod confitens ex defectu sacerdotis se ei, iterum subdit.

Ad tertium dicendum, quod per sacramenta homo non solum Deo, sed etiam ecclesie oportet quod reconcilietur. Ecclesie autem reconciliari non potest nisi sanctificatio Ecclesie ad eum perueniat. In baptismo autem sanctificatio Ecclesie ad hominem peruenit per ipsum elementum exterius adhibitum, quod verbo vitæ sanctificatur secundum formam Ecclesie, cuius quocumque detur: & ideo ex quo semel baptizatus, cui est a quocumque, non oportet quod iterum baptizetur. Sed in penitentia, Ecclesie sanctificatio non est superuenit ad hominem nisi per ministrum: quia non est ibi aliquod elementum corporale exterius adhibitum, quod ex sanctificatione inuisibilem gratiam conferat. Et ideo quamvis ille laico confessus in articulo necessitatis, consecutus sit veniam a Deo, tamen quod propositum quod concepit, confitendi se: secundum mandatum Dei, sicut potuit impleuit: non tamen adhuc Ecclesie reconciliatus est vt ad sacramenta Ecclesie admitti debeat, nisi prius a sacerdote absoluat: sicut ille qui baptismo flaminis baptizatus est, ad Eucharistiam non admittitur. Et ideo oportet quod iterum confiteatur sacerdoti,

F a cum